

הוא יצא לחופשה של 48 שעות מהכלא...

פרצוף. אני מחכה שיבוא לי אחד הפרצופים שלהם בראש. עד כאן, שמעון.

אחד הידידים שהיו עימו באותו ערב באריאנה, ניסה להדביק את התוקפים. הם בוודאי ברחו לכיוון הנמל, סיפר. "נידמה לי שהם לא היו עם רכב, או שמישהו אסף אותם במקום רחוק יותר מאריאנה. הם נעלמו מהר."

בבוקר, חשו בני מישפחתו של שמעון אל בית החולים, מצאו אותו עדיין מחורסרהרה. "דבר כזה עוד לא ראיתי!" זעק השבוע אביו, בביתו בקומת-הגג של דירה ישנה, באחד הרחובות המיסחריים של תל-אביב. "יש לו מזל שלא חתכו לו עלייד העין, מפני שהיה נהיה עיוור."

אכזריות

של נאצים

ה אב עובד כסבל בשוק בצלאל. גור פו החסון, פניו חרושי-הקמטים וידי הגרומות עברו הרבה כ-56 שנות חייהו. האיש היה בשבי הגרמנים במיל-חמת העולם השנייה, בה שרת כחייל ב-צבא הצרפתי. לאחר מכן שימש כמלח על אניית המעפילים אקטודוס. היה שר תף לכל תלאותיה.

"אכזריות כזו גם הגרמנים לא עשו," זעק האב השבוע והציג בחרדה את תגוררת בגו. "החגורה הזו הצילה את החיים שלו. אם לא היה לובש אותה — היינו מביאים אותו לבית-הקברות, ולא לבית החולים. תיראה את החגורה! תיראה איך

גם היחיד שאוכל לזהות את האנשים. אני לא רוצה שיבואו אלי כדי שאשנה עדות. אני מחכה לראות את הפרצופים שלהם. אולי הם מחפשים גם אותי?"

"מיים?"
"לא יודע בכירור. במיסדר-ויהוי אור לי אכיר אותם. אולי לפי הקולות ש-שמעתי."

"איך הם ניראו?"
"אני לא רוצה לתת להם נקודות-אחיז. זה אבא אני זוכר משהו. המיבטא שלי הם אולי יסגיר אותם. זה היה מיבטא ערבי."

להשערתו של האב יש ביסוס מסויים בהיסטוריה העבריינית של אחיו: לפני שנה וחצי תקף שמעון שמיטוב את סאר למ עוואד, ערבי תושב יפו, היושב עתה במאסר. הייתכן כי לאוזני חבריו של עוואד הגיע דבר יציאתו לחופשה של שמיטוב?

אחד היה

רעול-פנים

ט עו אביו של שמעון, חביב שם-טוב: "יכול להיות שיש סיכוסכים עם ערבים, יכול להיות."

סיפר שמעון שמיטוב עצמו לי כתב העולם הזה, דקות מעטות לפני שהוצא מבית-החולים והו"עבר לכלא רמלה:

ביום שני בבוקר בא אבי להוציא אורתי לחופשה, הוא בא עם מוגית, וכש-הגענו לתל-אביב מייד לקח אותי להנות.

צלעות לכל החיים
העניקו ארבעת התוקפים האלמוניים לשמעון שמיטוב. בתמונה, ניתן לראות בבירור את עקבות הסכינים על פניו וצווארו. ידו נפצעה כאשר ניסה להגן על עצמו מפני תוקפיו ליד מועדון אריאנה. התמונה צולמה בבית-החולים דונולו, בשעת ארוחה.

חופשת הסכינים

ר צח, רצח!!! השעה היתה אחת אחר הצות. ביום השני שעבר, כאשר הועקה הנוקפת פילחה את החשיך. הגבר שנכנס מבוהל ומתנשף למור עדון הלילה אריאנה, על חוף ימה של יפו. קרא: "תזמינו מישטרה! תזמינו מורנית! מישוהו שוכב פצוע על החוף. כור לו דם."

עשרות האורחים ששהו במקום המשיך כו לפטפט וללגום בשלווה. רק שניים התי-רוממו מכיסאותיהם בבהלה. היו אלה שני ידידיו של הצעיר שפרץ למועדון להזעיק עזרה. האיש שנידקר, היה האדם הרביעי בחבורתם, שיצאה לאריאנה כדי להרים כוסית לכבוד 48 שעות חופשתו מכלא דמון.

הנידקר היה שמעון שמיטוב, דמות ידיר-עה למישטרת מחוז תל-אביב. מנערותו התרועע עם עבריינים, הוחזק במוסדות סגורים. מזה למעלה משנה הוא מרצה עונש מאסר בגין תקיפה הבלנית. בעוד כחודש, עמד להשתחרר מן הכלא בתום 30 חודשי מאסר.

סיפר השבוע אחיו, שהיה עד הראייה היחיד להתנפלות הבריונים: "שמעון היה שיכור. ישבנו איתו בי-באר והזמנו משקאות. שתינו. הוא שתה יותר מהשלושה האחרים שישבו איתו. אמרתי לו, בוא נצא הווצה, תנשום קצת אוויר."

"יצאנו לאוויר. היתה רוח מהים, וי-אמרתי לו שינשום עמוק. תמכתי בו שלא יפול. ביד השנייה הוא החזיק את המעי-קה של הטיילת."

"לאחר שהוטב לו, חזרנו לאריאנה וישבנו. שמעון הלך לנוחיות להקיא, וי-אחר-כך חזר לשולחן. הראש שלו היה סחרחר. הוא בקושי דיבר ולא שמע בכלל מה שאמרנו לו. בפנים לא דיברנו עם אף אחד."

"יצאנו עוד פעם החוצה. הוא התנדד-נד. החוקתי בידו ולקחתי אותו לכיוון הנמל. אחר-כך עלינו על המידרכה, כי רצייתי לחזור לאריאנה."

תער

על הפנים

ד ממת הלילה הופרה כעבור שניות אחדות. ארבעה צעירים הופיעו מן האפילה וניגשו אל שמעון שמיטוב.

את החלמתו יצטרך לעבור בבית-החולים של הכלא. לוא היה זוכה בטיפול הרפואי המעולה ביותר, ספק אם ניתן היה למחות את עקבות הצלקות העמוקות שנשארו על פניו אחרי התקיפה.

זה חתכים יש עליה! התער אכל את הי-חגורה, אבל לא את הבטן של שמעון! עכשיו לקחו אותו לכלא רמלה. נסעי-תי עם השוטרים בניידת לכלא. הסוהרים אמרו שלא ראו בחיים שלהם כאלה דברי-רים. והם מכירים מעשים כאלה כמעט בי-כל יום."

לאחר הפסקה קלה הוסיף האב: "אני לא מבין איך הוציאו אותו מדונולו. איך אפשר להביא אדם פצוע חזרה לכלא? שם הוא יוכל לקבל טיפול טוב? אללה יודע, אני מקווה שרופא יראה אותו בכל יום. שמישהו יטפל בו. שיתנו לנו לראותו. והעיקר, אני מקווה שהחתכים בפנים, אפשר יהיה אולי לתקן אותם פעם."

כדי שאוכל לקנות בגדים חדשים. בצהריים נסענו להרצליה לבקר קרוי-בים, ובערב קבענו עם אחי ועם עוד שני ידידים להגיע לאריאנה. למעשה הגעתי כבר לאריאנה שתוי.

על מה שעשו לי אני זוכר מעט מאוד. הם היו ארבעה. אחד רעול-פנים, והי-ייתר לא מוכרים. אין לי ספק שהם חיכו לי. עובדה שי-הם הכירו אותי. לא יכול להיות שזה הבחור שאני תקפלי-תי. הוא שפוט עכשיו. אולי הוא בחופש? אני לא יודע. אני רק זוכר שלקחו אותי להנה, ואחר-כך הייתי בלי הכרה. עכשיו אני מנסה לקלוט בזיכרון איזה

החופש תם, נצא לדרך

שמעון מובל מ-בית החולים דר-נולו בחזרה לכלא רמלה, מייד עם תום הטיפול הראשוני בו.

"מה נישמע שמעון? לכמה זמן יצאת לחופש?"
שמעון לא הספיק להשיב להם. הוא הוכה על ראשו במכשיר כזה ונפל על הארץ. ידיו היו בכיסוי ובתחילה לא יכול היה אפילו להתגונן. אחד הבריונים רכן על גופו והחזיק בידו תער, החל משחית את פניו באכזריות.

"שמעון לא הוציא הגה מפיו" המשיך האב בסיפורו. "הוא שתק, ואני לא יכול-תי לעזור לו. הם דחפו אותי הצידה. פחדתי שיעשו לי אותו דבר. עשיתי להם הטעייה ורצתי לכיוון אריאנה." סיפר עד הראייה היחיד.
"אני היחיד שראיתי את המיקרה. אני